

پیشگام، روشنگری په لور مخکنی گام

جنایتکارو او جاسوسو او وطن پلورونکو ځواکونو حساب کړی او باید یې هم وکړي، ځکه همدا ډلې او تیلې کولای شي د امریکا او نورو مرتجع دولتونو د موخو د تطبیق لپاره کار وکړي.

امریکا او د هغه پخواني تکنوکراتو لاسپوڅو، طالبانو او جهادیانو د نورو بدمرغیو او ناوړینونو تر څنګ، څو جدي ناڅوالې جوړې کړي دي. دې دښمنانو زموږ ملي پیوستون او وحدت لا زیانمن کړ، دموکراسي یې په وینو، لوټ، تالان او جنایت ولږله؛ بیوزلي، ۲مخ

چې ټولنه یې پر دموکراتیکو او سکیولارو ارزښتونو ولاړه وي، پلویان وو او د ستمځپلو د آزادۍ او برابری په پار مو د زیښناک او استعمار په ضد د مبارزې په اړتیا ټینګار درلود.

د فاشیستو طالبانو له واکمنیدو سره زموږ په اند شرایطو او حالاتو رادیکال بدلون نه دی موندلی. له پیله معلومه وه چې د ب. ۵۲ دموکراسۍ وخت تیرېږي او د امریکا د ستراتیژیکو موخو د پلي کیدنې په پار د بنسټپالۍ بل مخ، یعنې طالبان د قدرت په ګدۍ ډډه وهي. د امریکا ښکیلاکي تاریخ ښوولې چې تل یې پر فاشیستو، بیرحمو،

واکمني ده. په لومړي دور کې قاتل او لوټمار جهادیان له چپاولګرو تکنوکراتانو سره د امریکا په چوپړ کې وو چې د زیارکښو او بیوزلو انسانانو وینه یې تویوله او خلک یې د نیستۍ او درېدرۍ ګرنگ ته سوق کړل.

موږ یو شمیر هم انده او همفکره ملګري په تیر شل کلن تجاوز او تیري کې د دې تر څنګ چې د ښکیلاک او د هغوې د لاسپوڅو په ضد وو، په ورته وخت کې مو د طالب بربریت، د داعش قساوت او د جهادیانو قتل، لوټ او خیانتونه افشا او ښکاره کول. موږ د یو خپلواک افغانستان

د افغانستان یو لاسپوڅی دولت ږنګ او بل لاسپوڅي ته د ارګ واګې ورکړل شوې. موږ له پخوا پر دې باور درلود چې لاسپوڅي او تالي څټي دولتونه نه پايي. ستمګرو امریکایي - ناتویي ځواکونو په تیرو شلو کلونو کې داسې رېږونې، جنایتونه، ناتارونه او وژنې تر سره کړې، چې د انسانیت او د یوویشتمي پېړۍ پر مخ یې تور داغ پریښود. دا ټول جنایتونه د «بشري حقونو»، د «ښځو حقونو» او د «دموکراسۍ» او «تروریزم» سره د جګړې تر نامه لاندې وشول. د دې وژنو او بلوسګرۍ پایله، د امریکا او غرب د بلې غلامۍ ډلې، فاشیستو طالبانو

با بنیادگرایی اسلامی نمی توان به جامعه دموکراتیک رسید!

جنایت امارتی

اختلافات کوچک امروزی سایر جهادی‌ها با احمد مسعود بر سر رهبری و امکانات «جبهه» است؛ ورنه اینان همه سر و ته یک کرباس و هم ایدئولوژی بوده و با طالبان در بسیاری موارد کلیدی و اساسی هم نظر و هم فکر اند. از زبان خود او نقل و به

بررسی بگیریم. ص ۴

با طالب‌ها دارد که بتوان زیر علم جبهه او برای جامعه دموکراتیک و سکیولار مبارزه کرد؟ آیا می‌توانیم با همسویی با شورای نظام و جمعیت اسلامی در کل، به جنگ ایدئولوژی طالبانی و جهادی رفت و بر اساس آن افغانستان دموکرات و سکیولار ساخت؟

تمام تنظیم‌های جهادی جز حزب اسلامی گلبدین، به احمد مسعود احترام دارند.

نکرده و به بیماری پوپولیسم و هوایی بودن مبتلا نیستند و دشمنان مردم را به خوبی می‌شناسند، به پرسش‌های فوق منفی است. اما عده ای را داریم که در مخالفت با طالب‌ها به حامیان آشکار و پنهان جهادی‌ها تبدیل شده‌اند و مردم را تشویق می‌کنند تا در مقابل طالب‌ها به «جبهه مقاومت» احمد مسعود بپیوندند و از آن دفاع کنند. اینان این کار را به دو دلیل انجام می‌دهند: بیشترین آن به اساس تمایلات قومی و زبانی صورت می‌گیرد و کمترین آن از روی جلتزنگ فکری ارائه می‌شود. اینان، بر راه سوم فکر نمی‌کنند. در حال حاضر که «جبهه مقاومت ملی» به محور احمد مسعود ظاهراً در مخالفت با طالبان قرار گرفته، عده‌ای ذوق زده شده، این جاسوس جوان شورای نظاری را می‌خواهند به قهرمان مدافع ارزش‌های دموکراتیک تبدیل کنند. پرسش اینست که آیا احمد مسعود فرق ماهوی و عمیق

شماری تلاش دارند تا تحت نام دشمن عمده و غیر عمده، مردم را در جبهه جهادی‌ها قرار داده، یوغ اسارت فاشیسم دینی و حاکمیت تتوکراتیک را بر گردن مردم دوامدار و پایدار بسازند. این تلاش‌ها ظاهراً زیر نام دموکراسی، حقوق زن و حقوق بشر صورت می‌گیرد، شعارهایی که ستمگران امریکایی و ناتوی بیست سال تمام با آن مردم را کشتند و در آخر روز همه را به فاشیست‌های طالب حواله کردند.

آیا می‌توان در میان جهادی‌ها و طالب‌ها از سیاست دشمن عمده و غیر عمده سخنی به میان آورد؟ آیا می‌توان در کنار جهادی‌ها قرار گرفت و به جنگ طالبان رفت؟ آیا وظیفه ما دنباله‌روی از یک خیل جنایتکاران علیه خیل دیگر جنایتکاران است؟ آیا تا هستیم باید میان دشمن بد و بدتر انتخاب کنیم؟ و...

پاسخ آنانی که به قضایا سطحی برخورد

تعلیم و تحصیل دختران، سلاحی در برابر طالبان

گلبدین از تحصیل و آموزش دختران حمایت کردند، به یاد داریم که اینها در زمان جهادگری، زن را مال مرد دانسته و تنها یادگیری قرآن و حدیث را وجیه دینی او می دانستند.

طالبان خوب می دانند که تعلیم و تحصیل باعث آگاهی زنان و مشارکت شان در امور مختلف جامعه شده و گروه‌های تندرو و عقبگرا را به نبرد فرا می خوانند. زن آگاه، فهیم و دانا خود سلاحی است در مقابل بنیادگرایان اسلامی، سلاحی که همه بنیادگرایان از آن به حق هراس دارند. زنان افغانستان می دانند که بنیادگرایان اسلامی، چه طالب و چه جهادی، عداوت و دشمنی هیستریک با زنان دارند، زیرا این زن ستیز ها به خوبی از نقش پیشرو زنان در تحولات اجتماعی آگاه هستند و می دانند که با بیداری زنان انگل ها لگدمال شدنی هستند.

«حدیث» و «آیت» رفتن دختران به نهادهای تحصیلی و تعلیمی را قدغن اعلام می‌کند و اگر تحصیل و آموزش دختران «دالر آور» بود، برای آن «نصاب» ساخته، نصابی که به کنیزی فکری دختران می‌انجامد. مسلم است تا اسلام سیاسی داشته باشیم، وضعیت به همین منوال خواهد بود.

اکنون که در بازی های شیطانی غرب و کشورهای منطقه در افغانستان، طالبان در صدد تامین منافع خود و اربابان شان هستند، ممنوعیت دختران از تعلیم و تحصیل را به مثابه ابزاری برای بهره گیری امارتی رویدست گرفته اند. فراموش نکنیم که بنیادگرایان همیشه با موضوع تحصیل و آموزش دختران و زنان در کل، برخورد کاسبکارانه و دویپهلو داشته اند. همین دیروز عبدالرب رسول سیاف، صلاح الدین ربانی، معنوی و

مخالف آن است. ما نباید در دام این بازی محیلا نه بیفتیم. زیرا، یکی از پایه های تداوم حاکمیت اخوانی ها از جمله جهادیان و طالبان حذف زنان از جامعه و بخصوص ممنوعیت دختران از آموزش و تحصیل است.

برخورد کین توزانه طالبان به تحصیل و آموزش زنان از ایدئولوژی فاشیستی آنان مایه می گیرد. اسلام سیاسی، به فاشیزم دینی منجر می شود. اسلامیت ها (آنانی که در چارچوب اسلام سیاسی حاکمیت می رانند و یا خواهان حاکمیت هستند) از آنجائی که نمی توانند برنامه ای برای رفاه، آسایش و سعادت مردم داشته باشند، برای تامین منافع فاشیستی شان هر گونه ای که بخواهند دین را تفسیر می کنند. در صورتیکه منافع و تداوم حاکمیت فاشیستی شان ایجاب کند، با بیان چند

از حاکمیت دور دوم طالبان در کشور
بیش از یک سال می گذرد، در این مدت
نه تنها دروازه های مکاتب بالاتر از
صنف ششم به روی دختران بسته شده،
بلکه اکنون دروازه های پوهنتون ها را
نیز بروی دختران بسته اند و این گونه
این گروه سفاک، جنون مذهبی و زن
ستیزانه اش را در مقابل دختران و زنان
دربند کشور ما بیش از پیش به نمایش
گذاشته است.

وقتی طالبان با اعتراض مردم در مورد بازگشایی مکاتب و تحصیل دختران مواجه می‌شوند، جز سخن‌های جاهلانه و هیستریک که محصول تراوش فکری ارتجاعی و فاشیستی آنان است، پاسخی ارائه کرده نمی‌توانند. این گروه، برای فریب مردم ظاهراً به دو بخش تقسیم شده، بخشی که از تحصیل و آموزش دختران «حمایت» می‌کند و بخشی که

پیشگام د روشنگری...

ناروغې، بدلنې، سولگري او اعتيادي په بې ساري ډول زيات کړ، د بنسټپالې اور بې بل وساته او د جهادي او طالبې نوکرانو تر څنگ يې داعشي نوکران هم وروزل چې پرېنږدي افغانستان په هېڅ ډول د يو رښتيني دموکراتيک دولت څښتن شي. له بده مرغه، امريکايي خونړۍ دموکراسۍ ډيری روڼ اندي داسې نشته کړل چې گڼې خپلې فاضله مدينې ته رسېدلي وي. که چيرې په تيرو شلو کالو کې زموږ روڼ اندو د سفارتونو د ورونو ډېولو په ځای، د يو سکيولار، دموکرات او آزاد افغانستان لپاره خوله توبه کړې وای، کار بې کړی وای او د ولسي پرگنو پر اتحاد او پيوستون يې تمرکز کړی وای، نه به زموږ ولس د وحشت او بربريت د بلې چرې لاندي پروت نه وای.

د اوسني ناورين په پام کې نيولو سره موږ
هوډ کړی چې د تير په څير روښانتيايي کار

«پېشگام» د روښانتيايي غورځنگ يوه برخه ده. موږ باور لرو چې د ذهني بدلون له لارې کولای شو عيني بدلونونو ته لار هواره کړو. موږ بايد ذهنونه په نوي او مخکښ فکر سمبال او مسلح کړو چې بيا بيا په تورو گڼگونو کې نابود او ترې تم نشو.

جنايتكارانو د تظهيرولو د خاينانه چلند
بربنډول، پر پوپوليستي چال چلند نيوکي، د
آزادۍ او سکولاريزم او د ملي وحدت د
تينگښت په پار هڅي، د ميرمنو د حقونو
دفاع او ملاتړ، د زيارکښو پرگنو د منافع او
گټې ننگه، د مخکښ هنر او ادبياتو بډايڼه
او د شنډ او ارتجاعی هنر افشاء د
«پيشگام» اصلی کار جوړوی.

ته دوام وړکړو. په دې هدف مو د «پېشگام» خپرونې د پېيليدو تصميم ونيو: د هر ډول اشغال، نېواک او ښکېلاک برېښدول؛ د طالبې او جهادي فاشيستانو په وړاندې مبارزه؛ د سيمې ارتجاعې دولتونو او د هغوی د جواسيسو د څيرو افشا کول؛ د لومړمارو، خاينو، او خاين پلوه تکنوکراتانو د ماسک او نقاب څيړول او رټل؛ د

د هر ډول اشغال، نيواک او بنکيلاک برېښدول؛ د طالبې او جهادي فاشيستانو په وړاندې مبارزه؛ د سيمې ارتجاعې دولتونو او د هغوې د جواسيسو د خيرو افشا کول؛ د لوټمارو، خاينو، او خاين پلوه تکنوکراتانو د ماسک او نقاب خپرول او رټل؛ د جنايتکارانو د تطهيرولو د خاينانه چلند برېښدول، پر پوپوليستي چال چلند نيوکې، د آزادۍ او سکیولاريزم او د ملي وحدت د ټينگښت په پار هڅې، د ميرمنو د حقونو دفاع او ملاتړ، د زيارکښو پرگنو د منافع او گټې ننگه، د مخکښ هنر او ادبياتو بډاينه او د شنډ او ارتجاعې هنر افشاء د «پيشگام» اصلې کار جوړوي.

تأیید جنایتکاران خارجی و هرکول بازی ضد طالبی

این نوشته قبلاً نشر شده بود. با در نظر داشت اهمیت موضوع، اینجا با تغییراتی دوباره نشر می‌شود.

بیست سال تمام نیروهای اشغالگر امریکایی و ناتویی افغانستان را بمبارد کردند. توده‌های فقیر روستایی را با سگ درانند و بر اجساد مردم شاشیدند. بر خانه های توده‌های تهیدست یورش بردند، زنان را لت و کوب کردند، کشتند، بر عروسی‌های شان بم ریختند و مردان شان را به رگبار بستند و بر کودکان شان رحم نکردند. از بم‌های خوشه‌ای گرفته تا مادر بم‌ها، سرزمین ما را، مادر ما را، عزت و شرف ما را بمبارد کردند، تکه تکه کردند و بالاخره به نیروهای همدست و قاتل شان، به طالبان جانی سپردند.

بیست سال تمام کشت و خون
نیروهای ستمگر خارجی و آه و فریاد
ستمیدۀترین مردم جنوب، جنوب
شرق، جنوب غرب، شرق و شمال و
شمالشرق و... بیست سال تمام قتل عام
ها در کندز، شیندند، بالابلوک، ارزگان،
کندهار، پکتیا، خوست، کنر، جلال آباد،
ارزگان، زابل و... بیست سال تمام،
مرگ دهقانان و زحمتکشان تهیدست،
مرگ زنان ستمدیده و کودکان
معصوم؛ بیست سال تمام مرگ خلق ما
اسباب بازی ستمگران خارجی بود؛
نشانه گرفتند و مست شدند و به رگبار
بستند و خندیدند و لذت بردند.

در این بیست سال وجدان اکثریت نویسندگان، ترانه سراها، شاعران و بسیاری از روشفکران ما کرخت، بی شرم و بی آزرم حضور داشت. توده‌های ستمدیده چه تک و تنها تحت این ستم، بمباردمان و زجرکش شدند، کسی حتی ناله‌های شان را، ضجه‌ها و فریادهای شان را نشنید. آنانی که امروز به حق از جنایات طالب به خشم می‌آیند، دیروز چرا خشمگین نشدند و نشوریدند؟

بیست سال، جنایت و کشتار. ۷۳۰۰
روز کشت، قتل، خون، غارت، دربرداری،
راکت، بمبارد، چایه، ویرانی خانه و

کاشانه، شکنجه و عذاب، توهین و تحقیر، فقر و ناداری، مگر جنایت نبود؟ کجا بودید خانم‌ها و آقایون ضد جنایت؟؟ مگر مردم را ساده لوح گیر کرده اید که سکوت ننگین و شرمساری تاریخی حمایت آشکار و پنهان تان از جنایتکاران خارجی را فراموش و فریب هیاهوی ضد جنایت امروزی تان را بخورند؟

در این بیست سال، کارگران و دهقانان و زحمتکشان بی شماری کشته شدند و خلق تهیدست ما زیر رگبار ب. ۵۲هـ فوجیانه به قتل رسیدند. بالابوک فراه با خون زنان تهیدست و کودکان فقیر و

مردان روستایی سرخ شد، آن چنانی که
کنتر بی وقفه مرده‌های تهیدستان را دفن
می‌کرد و شیندند هرات سقره عزا گسترده
بود. در این بیست سال همه جا، بخصوص
در مناطق توده‌های پشتون نشین ستمگران
خارجی و ناتویی با همدستی دولت پوشالی
خون می‌ریختند و جنایت می‌کردند،
شماهایی که امروز یکباره چشم‌های تان
بر روی جنایت باز شده، چرا تا دیروز کر و
کور بودید، نه خون این ستمبران را می
دیدید و نه فریاد شان را که تا عرش
می‌رسید، می‌شنیدید؟؟

بیشتر روشنفکران ما در این بیست سال با جنبایتکاران خارجی بنابر دلایل مختلف همراه بودند. عده‌ای که خود را در جامه «مدنی» جا زده بودند، اعتراضات شان محدود به مسائل بود که به مذاق

جنایتکاران خارجی و سفارت‌های شان در کابل خوش می‌آمد و پروژه‌های این «مدنی»‌ها را تصویب می‌کردند. عده‌ای بنابر تعصبات زبانی - تباری، از اینکه امریکایی‌ها و ناتویی‌ها توده‌های پشتون را می‌کشند، لذت می‌بردند و آن را زیر نام جنگ «سنت و مدرنیته» قالب می‌کردند. اینان، هیچ گاه شرافت اعتراض علیه جنایات خارجی‌ها و قتل عام‌های آنان را نداشتند، عکس آن، از اینکه دوستان صمیمی شان زنان و توده‌های تهیدست را تحت نام «تروریست» و «طالب» می‌کشتند، لذت می‌بردند.

در این بیست سال خدای اکثریت نویسندگان، فرهنگیان، ترانه سرایان و هنرمندان ما امریکا و ناتو بود. هنر مومیایی و تجاری به اوج خود رسید، کسی به سراغ درد و رنج قتل عام‌های جنایتکاران خارجی نرفت. کسی بر انبار کودکان کشته شده در کنزد، نه ترانه‌ای سرود و نه موسیقی‌ای ترتیب داد؛ کسی از جویبار خون مارجِه، شینواری و شیندند، قلمی رنگین نساخت تا داستان وحشت و کشتار مردم ما درج تاریخ می‌شد. کسی لَنزِ کامره‌اش را با آتش و قوغ و خاکستر به‌های ستمگرانه امریکا و ناتو در پکتیا آشنا نساخت تا جسد‌های سوخته مادران ما، کودکان ما، برادران تهیدست ما ماندگار ترين ستاروی فیلم‌ها می‌شد.

اگر حمیرا قادری در این بیست سال یک داستان را به جنایت خارجی‌ها در

افغانستان اختصاص می‌داد، اگر صحرا
کریمی یک فیلمنامه‌اش را بر شکنجه
دهقانان روستایی به وسیله ستمگران
خارجی تحریر می‌کرد، اگر فرهاد دریا
یک ترانه در اعتراض به بمباردمان
قریه‌ها و روستاها به وسیله خارجی‌ها می
سرود، اگر عبدالغفور لیوال و نجیب بارور
یک شعر در اعتراض به بدمستی وحشیانه
ستمگران خارجی فریاد می‌کرد، اگر
شفیق مرید و جاوید امرخیل با یک زمزمه
علیه کشتار کودکان توسط ب. ۵۲ها دهن
باز می‌کردند و اگر آریانا سعید و داوود
سرخوش یکبار «تف لعنت» نثار
ستمگران خارجی می‌کردند و اگر سیما
سمر و شهزاد اکبر یکبار از کشتار زنان
و کودکان پکتیا، کنر، جلال آباد و کندز
توسط سربازان جنایتکار خارجی دهن
اعتراض باز می‌کردند و اگر شکریه
بارکزی یکبار کشتار خلق ما را جنایت
بزرگی می‌خواند و اگر... و اگر...

به جای این همه اگر، «سپنتا» کشتار مردم توسط امریکا و ناتو را می پسندید و از چاه های شبانه لذت می برد، سنجر سهیل و قسیم اخگر در هشت صبح این ستمگران را دوستان صمیمی افغانستان می خواندند و بیشترین شاعر و روشنفکر و نویسنده جهادی و نیمچه جهادی و غیر جهادی از اینکه توده های جنوب، پکتیا، پکتیکا، خوست، ارزگان، کندهار، هلمند، کندز، بغلان، کنر، فراه، هرات و... قتل عام می شوند؛ بمبارد می شوند و کشته و اسیر می شوند یا لذت پنهان و آشکار می بردند و یا هم سود شان را در این کشتار می دیدند.

آنانی که امروز علیه جنایت طالب می نویسند، چرا دیروز علیه ستم، کشتار، شکنجه و قتل و قتل نبودند؟ چرا از قلم اینان حتی چند سطر در تقبیح جنایت ستمگران خارجی برای خواندن چیزی نداریم؟ از دو حالت بیرون نیست: یا اینان از اینکه خارجی‌های ستمگر عمده‌تأ توده‌های پشتون را می‌کشتند و بر قریبه‌های شان بم می‌ریختند و قتل‌عام

جنایت ستمگران خارجی برای خواندن چیزی نداریم؟ از دو حالت بیرون نیست: یا اینان از اینکه خارجی‌های ستمگر عمدتاً توده‌های پشتون را می‌کشتند و بر قریه‌های شان بم می‌ریختند و قتل‌عام می‌کردند و جشن عروسی شان را به ماتم و عزا تبدیل می‌کردند خوش و خوشحال بودند و یا هم در رکاب «انجویی» و «مدنی» شان ضربه می‌زدند. در این بیست سال جنایت و کشتار؛ اکثریت مطلق روشنفکران، شاعران، نویسندگان، هنرمندان، فلم سازان، مترجمان و... به سکوت ننگین و شرم‌آور تن داده بودند. چند شعر، چند فلم، چند کتاب، چند ترانه، چند موسیقی اعتراضی برای افشای جنایت و کشتار ستمگران خون بریزند و نه هم جهادی‌ها می‌توانستند خود را نماینده مقاومت مردم جا بزنند. اگر در این بیست سال شعار «نه جهادی، نه طالب، نه امریکایی - ناتوی؛ افغانستان آزاد و سکیولار» را با هم بلند می‌کردیم، امروز جرثومه‌های کثیفی چون طالب و جهادی جایی برای ستمگری نمی‌داشتند و اولین قدم‌های آزادی و برابری را پیموده بودیم.

کسانی که از ستم خارجی و جنایت خارجی لذت بردند و با سکوت شان به تأیید آن پرداختند، اعتراض شان علیه جنایت طالب شرافتمندانه و پاک نیست؛ مگر اینکه اول نشتر بران بر آن غده چرکینی بکشند که سبب شده بود تا این همه جنایت و کشتار را ببینند و دم برنیاورند؛ بعد اعتراض شان جدی گرفته خواهد شد.

ستمگران خارجی دودین سودی به کیسه‌های شان می‌ریخت. در هر دو حالت، اینان حامی جنایت اند، با ذات و سرشت جنایت مشکلی ندارند، مشکل شان با جنایتی است که به سود آنان نیست و به منافع قبیله‌ای و قومی و خارجی داریم؟ در حد هیچ. اگر در بیست سال گذشته علیه جنایت خارجی صدا بلند می‌کردیم، می‌سرودیم، می‌گفتیم و صدای قربانیان قتل عام‌های تهیدست‌ترین توده‌ها را مشترکاً فریاد می‌کردیم؛ امروز نه طالبان می‌توانستند

قریه‌ها را قتل‌عام می‌کردند و بر اجساد مرده‌ها می‌شاشیدند و برای خوشگذرانی می‌کشتند؛ ما در مذمت، تقبیح، افشا و همدردی با قربانیان استعمار و وحوش ستمگر خارجی چه کردیم؟

احمد مسعود و نظام اسلامی ملا هبت‌الله موجود است، مگر هر دو وظیفه اصلی و کلیدی شان را تطبیق احکام شرعی نمی‌دانند؟ پس از این که احمد مسعود به برکت جهاد، نظام اسلامی، البته نه امارتی بلکه جهادی برپا کند و خودش «خلیفه» شود (البته با توزیع دالر)، شورای نظاریها و جمعیتی‌ها و سایر جهادی‌هایش باید «تحت چتر علما» به حل اساسی‌ترین موضوع‌اش که همانا تطبیق شریعت اسلامی است اقدام کنند. از آنجائی که بر اساس باور مرشدان ایدئولوژیک او (ربانی و مسعود)، «شریعت اسلامی امام همه عصر ماست»، «شریعت از نزد خدا نازل شده است»، شریعت «با قانون ممارثی ندارد و مساوی به آن نیست و جواز ندارد اینکه شریعت با قانون مقایسه شود» احمد مسعود راهی را باید برود که ملاهبت‌الله همین اکنون می‌رود. فراموش نکنیم که ضریب پیشکسوتان ایدئولوژیک احمد مسعود در تطبیق شریعت اسلامی مساوی با ضریب ملاهبت‌الله بوده است، وقتی در «میثاق خون»

«الحاد» و به خاک و خون کشیدن‌های فراوان می‌تواند نظام اسلامی حاکم بسازد، همان نظام اسلامی که طالبان حاکم ساخته اند. آیا جهادی‌های شورای نظاری و دیگران می‌توانند نظام اسلامی بهتر از نظام اسلامی امارتی بسازند؟ مگر دولت اسلامی شورای نظار و سایر جهادی‌ها فراموش ما شده که با کشتار، خون‌ریزی، ویرانی، تجاوز و جنایت عجین بود؟ مگر طالب، محصول نظام اسلامی جهادی‌ها نیست؟ مگر نطفه‌های خلافت اسلامی مدرن القاعده‌ای در زمان دولت اسلامی جهادی‌ها بسته و پرورش نیافت؟؟ نظام اسلامی جمعیتی‌ها و شورای نظاری‌ها و سایر جهادی‌ها در «میثاق خون» تحت نام «نظام اسلامی در اسلام» به خوبی بیان شده است. برای اینان «خلیفه» در نظام سیاسی اسلام به حیث رئیس دولت مکلف است وظایف قوه اجرائیه را رهبری نموده و «قوه اجرائیه مسئولیت تنفیذ اوامر شریعت را بهعهده داشته و تطبیق احکام شرعی از اختصاص این قوه پنداشته می‌شود». چه تفاوتی میان نظام اسلامی

با بنیادگرایی اسلامی نمی‌توان...

در راه خدا کشتند و می‌کشند و همه چیز را به خاک و خون می‌کشند و کشیدند تا بالاخره به تطبیق شریعت و نظام اسلامی رسیدند. تطبیق شریعت و آوردن نظام اسلامی بدون جهاد امکان ندارد. حال که شورای نظار ماموریتش را «تطبیق شریعت و آوردن نظام اسلامی» تعیین کرده، ناگزیر است طبق «جهاد از دیدگاه قرآن کریم» در «میثاق خون» اعلام کند که ملیشه‌های شان «در راه خدا می‌کشند و کشته می‌شوند و با مردانگی کامل آن قدر بر دشمنان می‌تازند که بعد از در خاک و خون کشیدن افراد بی‌شماری از رهروان کفر و الحاد جان‌های عزیز خود را به گرانترین قیمت در معرض فروش می‌گذارند».

با این آغاز، احمد مسعود پس از کشتارهای متعدد رهروان «کفر» و

احمد مسعود این پایه‌ها را چنین بر می‌شمارد: «در جمع مجاهدین، به مشوره مجاهدین، به همت مردم مسلمان افغانستان، و زیر چتر حمایت علما برای تطبیق شریعت و آوردن نظام اسلامی که خواست شهدا و مجاهدین ما بود، انشاءالله آمادگی خود را می‌گیریم».

برای فهم بهتر از «تطبیق شریعت» و «آوردن نظام اسلامی» «مقاومت ملی» احمد مسعود، ناگزیر شریعت و نظام اسلامی پیشکسوتان او، برهان الدین ربانی و احمدشاه مسعود را مرور کنیم تا ببینیم که «تطبیق شریعت» و «آوردن نظام اسلامی» او چه تفاوتی با تطبیق شریعت طالبی و نظام امارت اسلامی کنونی دارد.

طالبان تطبیق شریعت و نظام اسلامی امارتی شان را نتیجه جهاد شان می‌دانند. آنان برای رسیدن به این امر،

ستمگرانه و ویروسی جهادی‌ها چه تفاوتی با زن ستیزی ستمگرانه و طاعونی طالبی دارد؟

تطبیق شریعت اسلامی امارتی و جهادی دو چیز جداگانه بوده نمی‌تواند. هر دو از یک آبخشور فکری تغذیه می‌گردد. اگر امروز امارت اسلامی طالب، با وزارت امر بمعروف و نهی از منکر دارد به شکنجه روحی و روانی مردم دست می‌زند، این همان میراث تطبیق شریعت جهادی است که به ارث برده اند. پیشکسوتان ایدئولوژیک احمد مسعود کلید رشد و کمال و جهش و پویایی یک مسلمان را در امر بمعروف و نهی از منکر می‌دیدند و همین بود که در «میثاق

را اکنون به ریاست جمهوری تعبیر کرد برای زن جواز ندارد». این دیدگاه زن ستیزانه جهادی‌های شورای نظاری و جمعیتی چه تفاوتی با دیدگاه امارتی‌های ملاعمری دارد؟

نه جهادی‌ها برای زن جایگاه ریاست جمهوری را جایز می‌شمارند و نه هم امارتی‌ها. کرسی ریاست جمهوری برای زن را بگذارید به جایش. فاشیست‌های مذهبی، چه جهادی چه امارتی، زن را پرزه و کالایی می‌دانند که اینان مالک مو، صدا، بوت و لباس آنان هستند. حلقه ایدئولوژیک احمد مسعود بر اساس همین تطبیق شریعت اسلامی، در «ندای زن مسلمان

نیز یک نظام شرکی و خلاف اسلام بوده است. «سیاست از دیدگاه اسلام و مکتب‌های دیگر» «میثاق خون» ضمن شرکی خواندن دموکراسی می‌گوید: «دموکراسی به معنی حکومت مردم، توسط مردم و بر مردم است. درین نظام معیار حق و مآخذ قانون، خواست و اراده مردم می‌باشد. جمهورالناس مختار کل و مقتدر اعلی می‌باشند. درین نظام برای نمایندگان ملت ضروری نیست تا از خدا، رسول، کتاب‌های آسمانی و ارزش‌های اخلاقی اطاعت و پیروی نمایند بلکه لازم است تا طبق خواست و رضای مردم عمل کنند.» ملاحظه می‌شود که جهادی‌های احمد مسعود مثل طالب‌های ملا هبت‌الله، حکومت مردم بر مردم را قبول ندارند و از این که دموکراسی از خدا، رسول، کتاب‌های آسمانی و ارزش‌های اخلاقی اطاعت و پیروی نمی‌کند، آن را شرکی تلقی کرده و خلاف شریعت اسلامی می‌دانند.

همین فکر پوپنک زده، فاشیستی، ضد دموکراتیک و تطبیق شریعت امارتی و جهادی است که باز هم طالب‌های امارتی و جهادی‌های احمد مسعود و دیگران را در یک راه قرار می‌دهند: راه ضدیت هیستریک با زن. اگر شریعت ملا هبت‌الله عمده‌تاً در ضدیت با زن و زن‌ستیزی نمودار است، شریعت پیشکسوتان جهادی احمد مسعود - که هنوز ربانی و مسعود باضافه «خادم دین رسول‌الله» هر سه قهرمان او هستند - نمودار کمتر در این عرصه ندارند. در «میثاق خون» می‌خوانیم که «زن نیمی از پیکر اجتماع و امت اسلامی است، زن مسئول تربیت و اصلاح همه نسل‌های فرداست»، «زن مکلف به تطبیق و ایمان به خداوند و پیامبر است»، «زن مانند مردم مکلف به ایمان به خدا و آخرت و کتاب‌های خداوند و فرشتگان پیامبران است. چنانچه مکلف است نماز برپا دارد، زکات بدهد، روزه رمضان را ادا کند و حج خانه خدا را اگر بتواند بجا آورد و بروی امر به معروف و نهی از منکر و همچنان رابطه و وابستگی با مسلمانان لازم است»، «خلوت شدن زن با نامحرم نارواست»، برای زن «غفلت در مورد حقوق شرعی شوهر، درباره اجازه خروج زن از منزل و یا رفتن به کار، جایز نیست»، «(ولایت عامه) که می‌توان آن

اصرار می‌ورزند که «پژوهش علمی و استدلال منطقی ایجاب آنرا می‌کند که به تفوق شریعت اسلامی بر کافه قوانین بشری اذعان شود و آنرا مترقی‌ترین و مناسب‌ترین قانون برای عصر بشمارند.»!!

همین راه رفتن مشترک ملا هبت‌الله امارتی با احمد مسعود جهادی در تطبیق شریعت اسلامی و نظام اسلامی است که هر دو در ضدیت با سکیولاریزم قرار داشته و قهرمان مشترک هر دو «خادم دین رسول‌الله» باشد. بگذریم از این که زمانی قهرمان هر دو جنرالان پاکستانی و بعدها هم قاسم سلیمانی بوده است. امروز، امارت اسلامی ملا هبت‌الله بر دیوارهای کابل و سایر شهرها شعارهای ضد دموکراسی و سکیولاریزم درج می‌کند و آن را نظام شرکی می‌خواند که این کارش صد در صد با نظام اسلامی و تطبیق شریعت همخوانی دارد. شورای نظاری‌ها و جمعیتی‌های مسعود هم باور عمیق به شرکی بودن سکیولاریزم و دموکراسی دارند اما در بیست سال گذشته به برکت دالره‌های امریکایی خود را به موش مردگی زده بودند. داوود داوود دستیار خاص احمدشاه مسعود در مصاحبه ۹ سپتامبر ۲۰۰۷ با تلویزیون طلوع صراحتاً گفت که «دنیا به هم افکار خودشان که می‌خواهند سیکولاریزم را اینجا ترویج کنند، هیچ گاه در افغانستان جایگاه ندارد، از امروز به شکست است و دیروز این را مسعود گفته بود.» و در تازه‌ترین اظهارات مولوی حبیب‌الله حسام عضو جبهه مقاومت احمد مسعود با روزنامه اطلاعات روز (۹ عقرب ۱۴۰۱) ضمن اینکه می‌پرسد که آیا اهداف جهاد مخدوش بود، آیا مبارزه استاد ربانی و احمدشاه مسعود مخدوش بود، می‌گوید که ما برای تکامل مسیر احمدشاه مسعود و برهان‌الدین ربانی گام برداشته‌ایم و سه دسته از افراد در دنیا قبری نخواهند داشت که یکی از آنها سکیولاریست‌ها هستند. سکیولاریزم آن طوری که برای ملای‌لنگ و حبیب‌الله کلکانی و گلبدین و سیاف و شیخ آصف محسنی و مزاری جایگاه نداشته، برای مسعود و ربانی و ملا حسام و ملا هبت‌الله هم جایگاهی ندارد، زیرا این انگل‌ها به خوبی می‌دانند و می‌دانستند که سکیولاریزم پادزهر بنیادگرایی و مرگ سیاسی آنانست. اگر دموکراسی برای ملا هبت‌الله امارتی نظام شرکی است، برای پیشکسوتان احمد مسعود

جنایت شورای نظاری

خون» می‌نوشتند که «مساله امر بمعروف و نهی از منکر تنها دارای جنبه اخلاقی و عبادی نیست بلکه تعمیم و کاربرد آن در یک جامعه، مردم را بسوی رشد و کمال و جهش و پویایی و تحرک سوق می‌دهد.» و «اسلام در باره امر بمعروف و نهی از منکر بسیار تاکید می‌ورزد و حتی رعایت آنرا رکنی از ایمان می‌داند.» ملاحظه می‌شود که تطبیق شریعت و نظام اسلامی احمد مسعود جهادی در هیچ موردی با نظام اسلامی و تطبیق شریعت ملا هبت‌الله طالبی تفاوتی ندارد. «مقاومت» او و «جنگ» ملا هبت‌الله، جنگ بر سر لحاف ملا نصرالدین است!!

اما با تمام شباهت‌های فکری احمد مسعود و ملا هبت‌الله و جنگیدن بر سر لحاف ملا نصرالدین، عده‌ای

افغانستان» نوشته که «هر آن زنی که خوشبختی و عطر بزند و سپس بر قومی مرور کند که بوی آن عطر را دریابند آن زن زانیه است و هر چشم زنا کننده است»، «اگر بدون کدام ضرورت شرعی کسی به آواز زنان گوش دهد و یا در تماس شود حرام قرار داده شده است زیرا از همچو اعمال بیهوده فتنه بر می‌خیزد»، «در سخنان زن لین تکاثر یعنی نرمی و شکستگی وجود نداشته باشد و از بسیار بلند گفتن نیز ممانعت ثابت است... در صورت ممکن سعی شود تا از پس پرده یعنی وراء حجاب مکالمه با زن‌ها صورت گیرد»، «در مجلس ساز و آواز مردها و زنان همه افراد بی بندوبار و فساق و فجار شرکت می‌ورزند و این مجلس مرکب هم از همچو عناصر می‌باشد»، «به هیچ صورت بغیر محارم اجازه نیست که با زنان غیر محرم اختلاط نمایند.» این زن ستیزی

طالبان، «فاتحان» یا مزدوران قلاعه بند اشغالگران؟

و مهمات جنگی را به طالبان واگذار و با فرار اکثریت جهادی ها و تکنوکرات ها به شمول اشرف غنی ارگ را به نوکران جدید تسلیم و این گونه به جای مزدوران قبلی مزدوران جدید بنام طالب بر اریکه قدرت تکیه زدند.

با حاکمیت طالبان، ماهیت اشغال کشور ما تغییری نیافته است. امریکا کماکان بر فضای افغانستان حاکمیت مطلق دارد و همین گونه شریان اقتصادی کشور ما نیز در دست او است. بگذریم از اینکه طالبان هر روز برای «رسمیت شناختن» بوسیله امریکایی ها تکدی ننگین بعمل می آورند. حیات فعلی طالبان منوط به ۴۰ میلیون دالر هفته ای است که امریکا در اختیار این ستمگران قرار می دهد، با این وضعیت مفتضح و ننگین، این ستمگران با دیده درایی از «استقلال» و «شکست امریکا» و «فتح» هم سخن می گویند!!

به افغانستان را برای تطبیق این ستراتیژی سوق دهد و از طرف دیگر با ایجاد یک کشور بی ثبات با حاکمیت یک گروه جاهل، ستمگر و بنیادگرا و غیر مسئول سطح ایجاد خطر برای چین و سایر رقبای منطقه ای اش را بالا ببرد. همین بود که امریکا در «دوحه» قبالة مزدوری مجدد طالبان را امضا کرد. همانگونه که در بیست سال گذشته، امریکا و طالب بازی موش و پشک راه انداخته بودند، اکنون نیز امریکا طالب را «حیوان خانگی» اش می داند که با حکم امریکا بی وقفه دم می شوراند.

دولت امریکا با امضای توافق نامه دوحه با طالبان در اوایل سال ۲۰۲۰ به نفس های دولت پوشالی که خودش آن را ساخته و ظاهراً علیه طالب می جنگاند نقطه پایان گذاشت. برای امریکا مزدوری نوکران جهادی و تکنوکرات اش دیگر به صرفه نبود و با دستور دادن به نوکران «جمهوری اسلامی» تمام تجهیزات

دوباره طوق بردگی را به گردن جهادی ها و تکنوکرات های جاسوس انداخت؛ اما اینبار طالب ها را فراموش نکرد و با گذشت هر روز به تقویت بیشتر این جانپان نیز پرداخت.

در طول بیست سال گذشته امریکا و شرکایش برای گرم نگه داشتن تور جنگ در افغانستان نوکران خود را با پول، سلاح و مهمات و کمک های استخباراتی تجهیز کردند و دو طرف (امریکا و طالب) تا توانستند مردم را کشتند و از هیچ نوع ستم دریغ نکردند. امریکا تا همین یک سال قبل ظاهراً علیه طالب می جنگید، مردم را می کشت و قریه ها را پشت هم بمباران می کرد، چگونه شد که این گروه خون آشام را در آغوش گرفته و با تزریق هفته وار دالر حیات جنایتبارش را تضمین می کند؟

امریکا، چین را مانع توسعه طلبی اش در کشورهای عقب نگهداشته شده می داند. زیرا چین از مدتهاست که با سیاست توسعه طلبانه در کشورهای دیگر در صدد تامین منافع اقتصادی اش است که امریکا آنرا برهم زدن توازن قدرت تعریف می کند. به همین منظور امریکا ستراتیژی جنوب شرق آسیا را که هدف آن جلوگیری از توسعه طلبی چین است، رویدست گرفت تا از یک طرف منابع مختص

بیش از یک سال می شود که وحوش طالبی غرق در مستی قدرت عربده کشیده و از «شکست دادن امریکا و اشغال» می گویند. این گروه، که بر اساس ستراتیژی استعماری امریکا طرح و در آغوش استخبارات پاکستان، امارات متحده عربی و عربستان سعودی تربیه شده، پس از بیست سال جنایت و فراهم سازی میدان ستم و تعدی برای اشغالگران امریکایی، اینک با دیده درایی خود را «فاتح» جنگ علیه امریکا و اشغال می داند!!

امریکا به منظور تطبیق ستراتیژی غارتگرانه و استعماری همیشه به تعویض مزدوران خود اقدام می کند. مهره هایی را از میان بر می دارد و بر جای آن مهره های جدید می چیند. همین است که از قاتل ترین، منفورترین، جاسوس ترین و میهن فروش ترین چهره ها و گروه های بنیادگرا و غیر بنیادگرا حمایت می کند. زمانی گلبدین حکمتیار و برهان الدین ربانی به درجه های مختلف نازدانه های سی آی ای بودند که با تغییر ستراتیژی منطقه ای هر دو را دور انداخت و بر ملاعمر سرمایه گذاری کرد. با تغییر ستراتیژی امریکا برای منطقه ما که نیاز به تجاوز مستقیم در افغانستان دیده می شد، امریکایی ها در ظرف یک ماه ملاعمر و لشکر جهلش را جمع و

با بنیادگرایی اسلامی نمی توان...

تحت چتر علما و مجاهدین افغانستان چه سودی برده اند که باز ببرند؟ مگر چه فرقی میان تطبیق شریعت و نظام اسلامی احمد مسعود و ملا هیت الله است که باید در کنار یکی علیه دیگری جنگید؟ مگر دولت اسلامی مجاهدین افغانستان، امارت اسلامی طالبان (بار اول)،

از مردم را تشویق می کنند که در این لحاف جنگی نظام اسلامی و تطبیق شریعت جهادی و امارتی شرکت کنند. گیریم مردم هوشیاری لازم را از دست دادند و به صدای اینان لیبک گفتند: سوال اساسی اینست که مردم از تطبیق شریعت و نظام اسلامی احمد مسعود

طالب های فاشیست، وظیفه روشنفکران مدافع مردم برداشتن گام های ولو کوچک برای راه سوم است: راه مبتنی بر ارزش های دموکراتیک و سکیولار؛ تلاش برای جامعه ای که بر بنیاد ارزش های دموکراتیک و سکیولار به برابری و رفاه کمک کند. نه طالبان، نه جهادیان و نه ستمگران خارجی، بلکه افغانستان آزاد و دموکراتیک؛ راه سوم این است.

جمهوری اسلامی افغانستان و امارت اسلامی طالبان (بار دوم) مردم را به سعادت، رفاه، خوشبختی و آزادی و برابری رسانده اند که بار دیگر مردم را تشویق به جنگ برای تطبیق شریعت و نظام اسلامی، اما این بار از جنس احمد مسعود کرد؟ ما حق نداریم مردم را بفریبیم و به سراب سوق بدهیم. به جای تشویق مردم به دفاع از جنایتکاران جهادی علیه

د بنځو غورځنگ او د طالبې فاشيزم ضد مبارزه

که چیرې همدې بنځو له بنځیلاک، بنسټپالې او مافیایي ککړتیا پاکه مبارزه کړې وای، مليتي او ژبني تعصب یې شاته پرېښوی وای او پر پیوستون یې کار کړی وای، نه بنځیلاکګرو کولای شول پر هغوی معاملې وکړي، نه اسلامي جمهوریت هغوی سره اېزاري چلند کولی شو او نه جهادي او طالبې فاشیستانو د هغوی پر ژوند او برخلیک لوبې کولای شوې.

له بده مرغه د تیرو شلو کلونو د خیانتونو له امله افغان بنځې د طالبې فاشیزم د ستم په وړاندې یوازې پاتې شوي دي. د بازاری سیاست ټولو بنځینه لوبغاړو دوې د ستم تر لاندې یوازې پرېښودل. نن د کابل کنګل شوې فضا، د همدې رېږدلو، غیر پروژهای او غیر سفارتي میرمنو په ګامونو ماتېږي. نن د کابل خفقان یوازې او یوازې د همدې باتورو، پرمینو او تاریخ جوړوونکو میرمنو په آواز لږزیږي. که دا ګامونه نر لږ او که دا آوازونه نن کم دي، سبا هرومرو زیاتېږي. د بنځو غورځنگ، هغه وخت پیاوړی کیږي چې له بنځیلاکګرو په سوالګرۍ ککړ نه شي، جهادي مافیا ته په ګونډو نشي او د طالبې فاشیزم تر څنگ جهادي جنايتکاران د خپلو دښمنانو په توګه ورټي.

د افغانستان زیارکښه، بیوزله او پیاوړې میرمنې باید په یاد ولري چې نور ګوډاګۍ او جهادي نانځکې په خپلو کتارونو کې پرېنږدي، ځانونه منسجم کړي، پر پیوستون کار وکړي او د یو دموکراتیک او سکیولار افغانستان لپاره ګامونه لا ګړندي کړي. میرمنې د ستم، بلوس او جنایت څخه د ژغورنې لپاره له مبارزې پرته بله لاره نه لري.

سیند

ناست کنګل

یوه ځانګه

د ځنگل په تروړمه کې

د لمر په لور

فرياد کوي.

احمد شاملو

مستې، په دې کنفرانس او هغه کنفرانس، په دې سفارت او هغه سفارت کې د بنځیلاکګرو نغو ته په ټول اخلاص نځیدلې.

په داسې حال کې چې د بنځیلاکي او ارتجاعی جګړې اصلي قربانیان میرمنې او ماشومان ول، خو په تیرو شلو کلونو کې له بده مرغه د بیلابیلو لاملونو له امله د بنځو یو واقعي او رښتینی غورځنگ رامنځته نه شو. که د بنځیلاکګرو تر څنگ د

لاسپوڅي دولت ستم او اېزاري چلند د بنځو د اصلي ونډې او نقش په پیکه کولو کې مهم و، د دې تر څنگ د اکثریت مطلق روښ اندو بنځو بازاری سیاست یو له هغه مهمو لاملونو ګڼل کیږي چې د دې غورځنگ د جوړېدو مخه یې ډب کړې وه. هغو بنځو چې فرصت درلود چې د میرمنو یو واقعي آزادي بخښونکی غورځنگ رامنځته کړي یا د سیاسي مافیا مزدورانې شوې، یا د جهادیانو غوږه مالانې او یا د طالبانو لایې ګرانې او یا هم د بنځیلاکګرو چوپړیانې. دا هغه لوی خیانت دی چې اینجويي، مدني، سیاسي، پارلماني او... بنځو د افغانستان ستمخپلو میرمنو سره وکړ.

ځایه چې د اسلامي جمهوریت چارواکو د بنځو پر حقونو رښتینی باور نه درلود، همدا و چې د مطلق اکثریت چارواکو میرمنې په کورونو لکه څاروي تړل شوې وې او په سیاسي او ټولنیز ژوند کې یې څرک نه لگیده. د تاریخ مضحکه او ملنډه خو دا وه چې د مارچ په اتمه به هغه جهادیانو د بنځو په منځ کې د بنځو له حقونو او مبارزې دفاع کوله چې خپلې بنځې، لوني او د کورنۍ میرمنې یې په شلو کلونو کې چا ونه لیدلې.

بهرني ستمګرانو چې په ښکاره ډول د افغانستان اسلامي جمهوریت او په پټه د افغانستان اسلامي امارت دفاع او ننګه کوله، له بنځو سره دوه ګوني چلند درلود: دې بنځیلاکګرو له یوې خوا پر کلیوالو بنځو بمباري کوله، زیارکښه او بیوزله بنځې یې وژلې؛ ژوند، کور او ناڅیزه هستي یې ورته ویجاړوله، هغوی یې رېږول، ځورول او د نابودۍ ګرنگ ته لیږل؛ خو له بلې خوا یې بنځیلاک پلوه بنځې سختې نازولې. دې بنځو اینجوګانې درلودې، مدني فعالیتونه یې کول، تحقیقي مراکز یې درلودل، د پارلمان غړې وې، پروژې یې اخیستې، د کنفرانسونو ویناوالې وې او له مافیایي او استخباراتي ډلو سره یې اړیکې درلودې. دا بنځیلاک پلوه میرمنې د بیوزلو بنځو په وینو

افغان بنځې د بیلابیلو ستمونو لاندې ژوند کوي. یو له دې ستمونو څخه د بنسټپالې ستم دی، چې کله د جهادي بنسټپالې او کله هم د طالب بنسټپالې په ډول پر میرمنو تېل کیږي. که څه هم امریکایي - ناپوټي بنځیلاکګرو د نورو دروغجنو شعارونو تر څنگ د بنځو د حقونو په پلمه پر افغانستان برید وکړ، خو د اشغال او تیري پر مهال په ښکاره توګه ولیدل شول چې د بنځیلاک تر سیوري لاندې بنځو او ماشومانو د نورو په پرتله ډیر ستمونه، دردونه، رنځونه او رېږونه وګالل. له هغه ځایه چې د بنځیلاکګرو شعارونه تل دروغ وي، نو بالاخره یې د نورو پږګنو تر څنگ په ځانګړې توګه میرمنې د هغه خونړۍ بلا خولې ته ورواچولې چې په خپله همدې بنځیلاکګرو زیږولي، پاللي او روزلي ده. اسلامي بنسټپالې تل د بنځو په وړاندې جنوني او هیستریک مخالفت درلودلی دی. د جهادي بنسټپالانو د اسلامي دولت پر مهال او د امارتي بنسټپالې په دوو دورو کې د بنځو په وړاندې بلوسګرانه او ستمګرانه چلند په ښکاره توګه دا څرګندوي چې بنسټپالې که جهادي وي که امارتي او که داعشي، خپله بقا د بنځو او سکیولاریزم سره په دښمني کې گوري، ځکه دوې پوهیږي که بنځو خپل حقونه وپېژندل نو د یوه ځواک په توګه هیڅکله هم بنسټپالې ته نه تسلیمېږي او په رادیکال بدلونونو کې خورا مهم نقش لوبولی شي.

د افغانستان اسلامي جمهوریت چې د جهادي بنسټپالانو او غرب میشتو تکنوکراتو ګډوله وه، د بنځو او میرمنو حقونو سره یې دریا، فریب او کذب چلند درلود. دې اسلامي جمهوریت، بنځو ته د هغه انساني ځواک په سترګه نه کتل چې کولای شي د سترو سیاسي او ټولنیزو بدلونونو لامل شي، بلکه د «جنډر» د پروژو اسباب او د مجلسونو او کابینې د ډیکوریشن برخه یې ګرځولې وې. له هغه

ستم طالبان و افزایش...

توده های زحمتکش و ستمدیده افغان تحت حاکمیت وحوش جنایتکار و جاهل طالبی در بدترین وضعیت اقتصادی قرار دارند، بیکاری به بیشتر از ۹۰ درصد رسیده، فقر و تنگدستی بیداد میکند، تكدی به یک شغل مبدل شده و هر روز بر تعداد گدایان افزوده می شوند. یگانه راه باقیمانده برای تامین معیشت زندگی توده ها، مهاجرت و آوارگی است که اکثریت مطلق تلاش دارند تا از هر طریق ممکن کشور را ترک کنند؛ تا جائیکه برای جلوگیری از فرار مردم، طالبان از هفته ها به این طرف اقدام به مسدود کردن ریاست پاسپورت نموده اند.

بیکاری، فقر، به چهار دیواری کشیدن دختران و زنان، عدم دسترسی مردم به ابتدایی ترین حقوق انسانی، تهدید، توهین، تحقیر، افزایش روز افزون مشکلات اقتصادی، ممنوعیت از تحصیل و آموزش، برخورد های غیر انسانی امر بالمعروف و غیره باعث شکنجه روحی و روانی مردم شده و خنده از لب های مردم محو گردیده است. سیاست های عصر حجر و برخورد های عقده یی طالبان با مردم چنان طاقت فرسا و غیر قابل تحمل گردیده که اکثریت مردم به نان، آزادی و برابری می اندیشند.

نفاق، افغانستان د تباہی ...

د هیواد د بیلابیلو قومونو له یو بل سره جنگول د استخباراتي جگړې برخه ده، ځکه دوی تر اوسه توانیدلي نه دي چې په افغانستان کې د قومي جگړې اور بل کړي؛ په همدې خاطر د طالبانو بیا واکمنول د همدې جگړې پیل گڼل کیږي. دوی غواړي د پښتنو په وړاندې د نورو قومونو کرکه راوپاروي او په دویم گام کې له هغوی څخه وسله وال ملاتړ

دولت پوشالی و مزدور کابل با سرازیر شدن میلیارد ها دالر و حمایت بیش از ۴۰ کشور در طول ۲۰ سال نه تنها نتوانست بیکاری و فقر را به حداقل برساند، عکس آن با چپاول و غارت، تفاوت طبقاتی را بیش از پیش افزایش داد و به تعداد فرودستان و تهیدستان افزود. اکنون که امپریالیست ها به جای جهادی ها و تکنوکرات های پوشالی، طالبان را مجدداً در قدرت نصب کرده اند، این نیروی اهریمنی نه تنها ظرفیت و توانایی کاهش بیکاری و فقر را داشته نمی تواند، بلکه از همین اکنون شاهد بیکاری چشم گیر و ناداری شدید در کشور می باشیم که با گذشت هر روز بر تعداد بیکاران و تهیدستان افزوده می شود.

مردم به نان، آزادی و برابری ضرورت دارند؛ تاریخ نشان داده که این نیاز مردم را هیچ نیروی بنیادگرا، جهادی و طالبی و هیچ تکنوکرات جاسوس و وطنفروش و مخالف فرودستان نمی تواند برآورده سازد. مردم ما به نان، آزادی و برابری زمانی رسیده می توانند که نیروهای پیشرو، دموکرات، سیکولار و برابری خواهان همه برای جامعه عاری از لوث بنیادگرایی اسلامی، استعمار و بهره کشی غارتگران تلاش کنند. برداشتن کوچکترین گام در این راستا، مسلماً به گام های بیشتر و متحدانه می انجامد که یگانه راه نجات مردم ما از ستم و تعدی بوده می تواند.

تصور وکړه

جان لنون

تصور وکړه جنت نشته

آسانه دی،

که تصور یې وکړی

زموږ د پښو لاندی هیڅ دوزخ نشته

پر سر مو یواځی آسمان دی

تصور وکړه ټول انسانان

د نن له پاره ژوند کوي....

تصور وکړه هیوادونه نشته

پولي له منځه تللي

تصور یې سخت نه دی

د قتل و قاتل له پاره هیڅ پلمه نشته

څنگه چې هیڅ مذهب نشته

تصور وکړه ټول انسانان

په سوله کې ژوند کوي

شاید ووايې زه خوب وینم

خو زه یواځی نه یم

زه د هغی ورځ په هیله یم چې ته له مور سره یوځای شی

او نړۍ یوه شي

تصور وکړه هیڅ مالکیت نشته

تعجب کوم

که وې کړای شی

د ولړې او حرص هیڅ اړتیا نشته

هرې خوا

د بشر ورورولي ده

تصور وکړه ټول خلک

ځمکه له یو بل سره شریکوي...

شاید ووايې زه خوب وینم

خو زه یواځی نه یم

زه د هغې ورځی په هیله یم چې ته له مور سره یوځای شی

او نړۍ یوه شي.

ستم طالبان و افزايش روز افزون بیکاری تهیدستان

با گذشت نزدیک به یک و نیم سال از نصب گروه متحجر طالب به اریکه قدرت از سوی امپریالیزم امریکا، بیکاری به اوج خود رسیده و در این مدت به جزء از فیصدی اندکی از مردم که به کار مشغول اند، اکثریت مردم در بیکاری به سر می برند. بزرگترین افتخار این گروه منحوس، اعلان فرستادن افغان ها به چوپانی به خارج از کشور میباشد!!!

در کابینه این نیروی عقده یی و متحجر به جزء از ملا، مولوی، شیخ و قاری کسی دیگری دیده نمی شود. تمامی پست های کلیدی وزارتخانه ها و ادارات دولتی از سوی کسانی اشغال گردیده که حتی برای یک روز هم به مسیر علم و دانش گام برنداشته و جزء کتاب های

تجاوز عریان امپریالیزم امریکا و متحدین آن به افغانستان و به گروگان گرفتن توده های زحمتکش و ستمدیده این کشور در طول بیشتر از ۲۰ سال ماهیت پلید اشغالگران و چوبدستان آنها را به خوبی نشان داد. دستاوردهای امپریالیست ها از این یلغار جزء قتل عام هزاران انسان، معلول و معیوب ساختن ده ها هزار، ویرانی قراء و قصبات افغانستان، کوچ اجباری میلیون ها تن، صعود گراف بیکاری، فقر گسترده و بالاخره سپردن افغانستان به دست متحجر ترین، بی ظرفیت ترین، انسان ستیز ترین و جاهل ترین گروه تروریستی چیز دیگری نبوده است.

نمی تواند و توده ها به خوبی میدانند، نیروی که دوام آن مستقیماً وابسته به بسته های ۴۰ میلیون دلاری هفته وار امپریالیزم امریکا است، هرگز ظرفیت و توانایی این را ندارد که حتی برای فیصدی اندک از این لشکر کار پیدا کند. ص ۸

دینی و مذهبی به چیز دیگری باور ندارند و اگر هم داشته باشند، اراده ای برای خدمت به مردم فرودست داشته نمی توانند. با چنین وضعیتی، توقع ایجاد فرصت های شغلی برای لشکر بیکاران از سوی نیروی قسی القلب طالب جزء حماقت و ساده لوحی چیز دیگری بوده

نفاق، افغانستان د تباہی کندي ته غورگوي

چې د دوی ژوند د طالبانو له لاسه تباہ شوی دی، خو دوی بیا هم په هر ځای کې د دې لپاره چې خپله عقده خالي کړي، طالبان د پښتنو د استازي په توګه معرفي کوي. هم امارت او هم «مقاومتیان» په ګډه د یوه سیاست د بلي کولو لپاره کار کوي، چې هغه د افغانستان د قومونو تر منځ د شخړې، تربګنۍ او دښمنۍ اور بلول دي.

موږ باید په هیڅ ډول طالبانو او د «مقاومت» په نوم ټلوالې ته اجازه ورکړو چې د قوم، دین، مذهب، ژبې او سیمې څخه په استفادې موږ د یو بل پر وړاندې ودرېو او یو وار بیا په هیواد کې د وینې ویاړې روانې کړي. دواړه ډلې غواړي د خلکو له احساساتو څخه په استفادې خپلې ګټې تر لاسه کړي او خپل له شرم او کرکې څخه ډکې واکمنۍ ته دوام ورکړي. مخ ۸

د ناوې لاندې کښیني. د طالبانو د وحشت او بربریت څخه ډکې واکمنۍ په شتون کې او له وضعیت څخه په استفادې ځینې نورې پلورل شوې کړۍ د «مقاومت» تر نوم لاندې چې د هغوی تیږې کړنې هم زموږ هیوادوالو ته څرګندې دي، هڅه کوي هیواد د تجزیې او ټوټه کیدو کندي پر لور رهي کړي. دوی په ښکاره ډول د پښتنو په وړاندې خپله کرکه او تعصب بیانوي او غواړي داسې ونښيي چې ګټې ټول پښتانه د طالبانو په څیر د تمدن او پرمختګ له کاروان څخه لیرې دي او یوازې د ځانمرګو بریدونو او وژنو لیوال دي. دوی په ښه ډول پوهیږي چې اکثریت پښتانه نه طالبان غواړي او نه یې ملاتړي دي، ځکه پښتانه پوهیږي

دین او مذهب تر نوم لاندې نه پریردي زموږ د هیواد میرمنې او نجونې د نورو ملتونو په څیر پرمختګ وکړي، تعلیم او زده کړې وکړي او د هیواد د نیمایي نفوس په توګه د هیواد په آبادولو او رغولو کې له نارینهو سره اوږه په اوږه کار وکړي. طالبان د هر ډول پرمختګ دښمنان دي. دوی نه غواړي چې موږ د پرديو له احتیاج څخه ځان راوباسو؛ له دې کبله هڅه کوي له دین او شریعت څخه په استفادې د هر ډول پرمختګ مخه ونيسي.

د طالبانو له وحشته ډکې او کرکجنې حکومتولۍ څخه خلک پورې ته رسیدلي دي، خلک په هیڅ ډول نه غواړي د طالبانو د اسلامي امارت د تورې واکمنۍ لاندې ژوند تیر کړي، خو دا په دې معنا نه ده چې خلک د باران لاندې نه راپاڅي او

طالبانو د تیر په څیر په خپل راتګ سره یو وار بیا د افغانستان د قومونو تر منځ، ژني او مذهبي اختلافونو ته په لمن وهلو سره په هیواد کې د لویو قومونو په ځانګړي ډول پښتنو، تاجیکو، هزاره او ازبیکو تر منځ د تربګنۍ، کرکې، دښمنۍ او جګړې په اور اچولو سره د هیواد د ټوټې ټوټې کولو هڅه پیل کړې. ټول په دې پوهیږو چې زموږ ګاونډي هیوادونه هیڅکله نه غواړي هیوادوال مو د سولې او سوکالۍ ساه وباسي او په آرامۍ او ورورګلۍ کې ژوند وکړي، له دې کبله طالبان او د هغوی بهرني ملاتړي هڅه کوي څو په سیستماتیک ډول افغانان له پرمختګ څخه په شا کړي او پرې نږدې دوی او د دوی راتلونکي نسلونه په سوکالۍ او آرامۍ کې وخت تیر کړي. طالبان د